

Biuletyn Duszpasterski

Nr 2 (701/2019) 3 lutego 2019 r.

Parafia Rzymskokatolicka pw. Wniebowzięcia NMP w Nowogardzie

**2 luty - święto
Ofiarowania Pańskiego
oraz
Dzień Życia Konsekrowanego**

EWANGELIA NA NIEDZIELE

Z Ewangelii według św. Łukasza:

„Kiedy Jezus przyszedł do Nazaretu, przemówił do ludu w synagodze: „Dziś spełniły się te słowa Pisma, które słyszeliście”. A wszyscy przyświadczały Mu i dziwili się pełnym łaski słowom, które płynęły z ust Jego. I mówili: „Czy nie jest to syn Józefa?” Wtedy rzekł do nich: „Z pewnością powiecie Mi to przysłowie: Lekarzu, ulecz samego siebie; dokonajże i tu, w swojej ojczyźnie, tego co wydarzyło się, jak słyszeliśmy, w Kafarnaum”. I dodał: „Zaprawdę, powiadam wam: Żaden prorok nie jest mile widziany w swojej ojczyźnie. Naprawdę, mówię wam: Wiele wdów było w Izraelu za czasów Eliasza, kiedy niebo pozostawało zamknięte przez trzy lata i sześć miesięcy, tak że wielki głód panował w całym kraju; a Eliasza do żadnej z nich nie został posłany, tylko do owej wdowy w Sarepcie Sydońskiej. I wielu trędowatych było w Izraelu za proroka Elizeusza, a żaden z nich nie został oczyszczony, tylko Syryjczyk Naaman”. Na te słowa wszyscy w synagodze unieśli się gniewem. Porwawszy się z miejsc, wyrzucili Go z miasta i wyprowadzili aż na urwisko góry, na której zbudowane było ich miasto, aby Go strącić. On jednak, przeszedłszy pośród nich, oddalił się”.

(Łk 4, 21-30)

ROZWAŻANIE

Żyjemy w świecie, który jest owładnięty manią doraźnej skuteczności, i taką mentalność wnosimy również do Kościoła i do naszego przeżywania wiary. Bywa, że w różnych sytuacjach wycofujemy się z dania świadectwa wiary, motywując to tym, że to i tak nic by nie dało. Tymczasem chrześcijańskie świadectwo ma uobecniać Chrystusa, niezależnie od tego, czy zostanie On natychmiast przyjęty, czy nie. Bóg przygotowywał proroka Jeremiasza na przeciwności, a Jezus przyszedł do Nazaretu świadom tego, że żaden prorok nie jest mile widziany w swojej ojczyźnie. Niech niedzielne spotkanie z Chrystusem w Eucharystii uwalnia nas od lęku przed przyznawaniem się do Niego, zwłaszcza wobec przeciwności.

Ks. Maciej Zachara MIC

Z ŻYCIA NASZEJ WSPÓLNOTY

IMIENINY SIOSTRY DANIELI

Serdecznie zapraszamy wszystkich parafian oraz przyjaciół naszej siostry Danieli, na Msze św. 13 lutego (środa) 2019 roku o godz. 18.00. Podczas tej Eucharystii będziemy modlić się za naszą siostrę Daniele z okazji jej imienin.

WIZYTA DUSZPASTERSKA CZYLI KOŁĘDA

Zakończyliśmy tegoroczne odwiedziny duszpasterskie tzw. Kołędę. Dziękujemy rodzinom, które przyjęły księdza za poświęcony czas, wspólną modlitwę, poruszenie wiele ciekawych i wartościowych tematów oraz za złożone dobrowolne ofiary na działanie naszej wspólnoty.

Serdecznie też dziękujemy naszym ministrantom z Nowogardu, Karska, Olchowa i Wojcieszyna za poświęcony czas i ich posługę.

DZIEŃ ŻYCIA KONSEKROWANEGO

Co roku w dniu 02 lutego obchodzimy święto Ofiarowania Pańskiego. Jednak nie wszyscy wiedzą, że jest to też święto patronalne osób, które poświęciły się służbie Panu Bogu i drugiemu człowiekowi w różnych zgromadzeniach zakonnych: męskich, żeńskich czy kontemplacyjnych.

Pamiętajmy w tym dniu o posługujących w naszej parafii siostrach: Melanii, Gabrieli i Danieli.

Kochane siostry dziękujemy za waszą obecność i tak ważną posługę w naszej wspólnotce.

Czcigodne siostry polecamy modlitwie naszych parafian.

ŚWIATOWY DZIEŃ CHOREGO

W poniedziałek 11 lutego 2019 r. będziemy obchodzić Światowy Dzień Chorego. Zapraszamy do wspólnej modlitwy wszystkie osoby chore i cierpiące na wszelkie poważne choroby z naszej parafii w **niedzielę 10 lutego na Mszę Św. o godz. 11.00**. Podczas tej Mszy św. będzie można przyjąć Sakrament Chorych.

Prosimy też wszystkie osoby dobrej woli, aby uczyniły wszystko i pomogły chorym, którzy chcą wziąć w tym wydarzeniu udział, dotrzeć na w/w Mszę św.

Parafia rzymskokatolicka pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny
ul. Kościelna 2A • Nowogard • Tel: 91 39 26 370 • ks. Proboszcz 506 081 328
Biuletyn redaguje ks. Waldemar Piątek 507 085 640
DO UŻYTKU WEWNĘTRZNEGO

KATECHEZA DLA DZIECI PRZYGOTOWUJĄCYCH SIĘ DO I KOMUNII ŚWIĘTEJ

Katecheza parafialna dla dzieci przygotowujących się do I Komunii Św. oraz ich rodziców, prowadzona przez księdza proboszcza - 12 lub 13 lutego o godz. 18.30 w salce domu parafialnego.

POŚWIĘCENIE KSIĄŻECZEK DLA DZIECI PRZED I KOMUNIA ŚWIĘTĄ

POŚWIĘCENIE KSIĄŻECZEK dla dzieci przystępujących w tym roku do I Komunii Świętej odbędzie się w niedzielę (17 lutego) podczas Mszy św. o godz. 12.30.

Książeczki dla dzieci zakupuje ksiądz proboszcz.

SŁÓW KILKA O NASZYCH MINISTRANTACH

Najbliższa zbiórka ministrancka odbędzie się w sobotę 23.02. o godz. 10.00 w salce na plebanii.

Informujemy również, że nasi ministranci wezmą udział w między parafialnym turnieju piłkarskim o puchar ks. Kazimierza Łukjaniuka w sobotę 16.02. w parafii pw. św. Rafała Kalinowskiego. Prosimy o modlitwne wsparcie.

USZANOWANIE RELIKWI ŚW. JANA PAWŁA II, ŚW. OJCA PIO I BŁ. KS. JERZEGO POPIEŁUSZKI

W lutym i marcu podczas Mszy Św., będziemy zanosić modlitwy za wstawiennictwem św. Jana Pawła II, św. o. Pio i św. ks. Jerzego Popiełuszki oraz będzie można uszanować relikwie tych świętych:

- św. Jana Pawła II – 02 lutego i 02 marca o godz. 18.00.
- bł. ks. Jerzego Popiełuszki – 19 lutego o godz. 18.00.
- św. ojca Pio – 23 lutego o godz. 18.00.

SPOTKANIA FORMACYJNE GRUP PRZED BIERZMOWANIEM

Spotkanie grupy klas 7 SP odbędą się dopiero w miesiącu marcu (o czym poinformujemy jeszcze).

Spotkanie grupy klas 8 SP odbędą się w poniżej podanych terminach:

- 17 luty 2019
- 24 luty 2019

Przypominamy, że spotkania rozpoczynają się udziałem we Mszy św. o godz. 18.00 i po Mszy św. odbywa się spotkanie formacyjne na plebanii (zakończenie każdego spotkania planowane jest na godz. 20.00). Udział w spotkaniach formacyjnych jest obowiązkowy.

WAŻNE TEMATY

Kto jest kim?

Mały przewodnik po życiu konsekrowanym

Kamil Szumotałski/ALETEIA

Zakonnica, mniszka, a może dziewica konsekrowana? Zwykły ksiądz czy jednak pustelnik? Jeśli chcesz się w tym jakoś połapać, przeczytaj.

Konsekrowany? Czyli jaki? Starsi powiedzieliby, że „poświęcony Bogu”, miłośnicy anglicyzmów, że „dedykowany”. Choć czasem mówi się w ten sposób o przedmiotach ofiarowanych Bogu, to znacznie częściej określenie to

odnosi się do ludzi „przemienionych” przez Boga. Tych, którzy odpowiedzieli na głos powołania, by naśladować w swoim życiu Jezusa czystego, ubogiego i posłusznego.

Każdy ma misję do spełnienia

Nieprzypadkowo **pierwszą konsekracją nazywa się chrzest święty**, bo to właśnie w tym sakramencie rodzi się więź człowieka z Bogiem. Wraz z upływem lat dojrzeewa ona i staje się coraz bardziej osobista. A przynajmniej ma w sobie potencjał, by tak było.

Gdy pojawiają się pytania: jak i z kim żyć? małżeństwo czy kapłaństwo?, okazuje się, że możliwości jest wiele, a *Duch tchnie, kędy chce*. I nawet jeśli w przeszłości o niektórych z tych powołań mówiono, że to „stan doskonałości”, dziś wiadomo, że nie ma „lepszych i gorszych”, a **każdy ma swoją misję do spełnienia. Inną. Niezależnie od tego, czy jest świeckim czy duchownym.**

(Przy okazji, duchowny to kapłan diecezjalny lub zakonny. Kryterium przynależności do stanu duchownego jest

przyjęcie sakramentu święceń, dlatego siostry zakonne nie są duchownymi).

Rady ewangeliczne i związane z nimi **śluby czystości, ubóstwa i posłuszeństwa to sposób naśladowania w swoim życiu Jezusa Chrystusa**. Dla osób konsekrowanych w ich życiu to jest najważniejsze, nawet jeśli otoczenie patrzy na nie przez pryzmat ich użyteczności dla społeczeństwa. Dzieła apostołskie, jakie pełnią, są konsekwencją przynależności do Boga.

Szczególnie skoncentrowane na apostołstwie są tzw. **stowarzyszenia życia apostołskiego** – wspólnoty te przypominają zgromadzenia zakonne (np. pallotyni, szarytki), ale w odróżnieniu od instytutów życia konsekrowanego (zakonnych i świeckich) ważniejsza od konsekracji jest dla nich właśnie misja – apostołstwo.

Formy życia konsekrowanego

Tym, co łączy różne formy życia „poświęconego Bogu”, jest **konsekracja, czyli złożenie ślubów** czystości oraz – w zależności od specyfiki danej formy – ślubów posłuszeństwa i ubóstwa. Dlatego osobami konsekrowanymi są zarówno siostry i bracia zakonne, ale też członkowie instytutów świeckich (tzw. świeccy konsekrowani) oraz należący do stanu **dziewic i wdów konsekrowanych**.

Osobami zakonnymi, czyli po prostu **siostrami i braćmi zakonnymi**, są członkowie zakonów i zgromadzeń zakonnych. Ci z zakonników, którzy jednocześnie są kapłanami, zwyczajowo bywają nazywani ojcami.

Natomiast zakonnice żyjące „zamknięte” za klauzurą klasztorów kontemplacyjnych nazywane są **mniszkami**. Ich życie koncentruje się na modlitwie i słuchaniu słowa Bożego, indywidualnej ascezie i umartwieniu.

O ile zakonnicy porzucają życie w świecie, by poświęcić się Bogu, o tyle **członkowie instytutów świeckich** łączą w sobie dwa w jednym: konsekrację i świeckość. Jeśli istotą powołania zakonnego jest być „znakiem” dla świata, to powołaniem świeckich konsekrowanych jest być „zaczynem”, który przemienia świat od wewnątrz.

Każda osoba konsekrowana nosi habit?

Zazwyczaj **członkowie wspólnot zakonnych noszą habit** – strój charakterystyczny dla danego zakonu czy zgromadzenia, a siostry jeszcze nakrycie głowy zasłaniające włosy, zwane welonem.

Świeccy konsekrowani pozostają pod tym względem niewidoczni. Nie noszą żadnych zewnętrznych oznak konsekracji. Żyją najczęściej w pojedynkę, niekiedy przy rodzinie lub w małej grupie, pracują w różnych środowiskach, oddziałując bardziej przez osobiste świadectwo życia niż specjalne dzieła.

Jakkolwiek zakonnicy nie są zwolnieni od osobistego świadectwa, to ich zaangażowanie na ogół związane jest ze specyficzną misją zakonu, do którego należą i włączają się w dzieła prowadzone przez swoją wspólnotę.

We wspólnocie czy indywidualnie?

Wspólnota jest bardzo ważnym elementem życia zakonnego, **zakonnicy mieszkają razem w klasztorze lub domu**

zakonnym, do którego zostali posłani przez przełożonego. Wspólnie modlą się, kształcą i pracują, mają własny styl życia, łączy ich określona duchowość i zaangażowanie w misję zgromadzenia.

W przypadku instytutów świeckich wspólnota jest również ważna, nawet jeśli poszczególni członkowie żyją w rozproszeniu. Bardziej jest to **wspólnota celów, duchowości i stałej formacji niż zamieszkania**. I co istotne, zarówno zakonnicy, jak i świeccy konsekrowani składają śluby we wspólnocie na ręce jej wyższego przełożonego.

Dziewice i wdowy konsekrowane

Natomiast **dziewice, wdowy konsekrowane i pustelnicy to przedstawiciele tzw. indywidualnych form życia konsekrowanego**. Osoby te nie są złączone w jakiegokolwiek struktury, ale pozostają w duchowej więzi z diecezją i bezpośrednio podlegają biskupowi diecezjalnemu (lub wyznaczonemu przez niego delegatowi). Jeśli w związku z formacją łączą się w grupy, to ma to jedynie względnie praktyczny.

Dziewice konsekrowane przez biskupa są szczególnie związane z Kościołem lokalnym, któremu „służą z poświęceniem, chociaż pozostają w świecie”. To o nich mówi się, że są „wizerunkiem niebiańskiej Oblubienicy i przyszłego życia, w którym Kościół zazna pełni miłości do Chrystusa-Oblubieńca”. **Dziewicą konsekrowaną może zostać kobieta, która nigdy nie zawarła małżeństwa** ani nie żyła jawnie w stanie przeciwnym czystości oraz przez swój wiek, roztropność i obyczaje daje rękojmię, że wytrwa w czystości oraz służbie Kościołowi i bliźnim.

Konsekracja dziewczyc odbywa się po wcześniejszym zgłoszeniu do biskupa i kilkuletnim przygotowaniu. Pod kierunkiem biskupa dziewczice konsekrowane podejmują różne formy zaangażowania w diecezji.

Do konsekracji dopuszczane są również wdowy, które żyły w związku małżeńskim, a po śmierci męża nie żyły publicznie w stanie przeciwnym czystości. **Wdowy ślubują czystość, aby „bardziej kochać Chrystusa i lepiej służyć bliźnim”**. Zgodnie ze swym stanem powinny oddawać się pokucie, dziełom miłosierdzia, apostołstwu i gorliwej modlitwie. Podczas aktu konsekracji przez biskupa otrzymują brewiarz.

Wdowy konsekrowane nie podlegają żadnym strukturom życia wspólnotowego. Wspólnotą dla wdowy konsekrowanej, w której realizuje ona swoją misję, jest Kościół diecezjalny.

Natomiast **pustelnicy i pustelnice przez wewnętrzne i zewnętrzne oderwanie od świata świadczą o jego przemijalności**, a przez post i pokutę ukazują, że nie samym chlebem żyje człowiek.

Obok znanych od dawna form życia konsekrowanego powstają też nowe wspólnoty, w których **celibatariusze i małżonkowie wspólnie żyją według rad ewangelicznych**, praktykując je każdy zgodnie ze swoim stanem. *Duch Święty inspirując to, co nowe nie zaprzecza samemu sobie. Nowe formy życia konsekrowanego nie wyparły dotychczasowych VC12.*

(autor Anna Wojtas)

Notki o Świętych

3 luty – wspomnienie św. Błażeja

Błażej pochodził z Cezarei Kapadockiej, ojczyzny św. Bazylego Wielkiego, św. Grzegorza z Nazjanzu, św. Grzegorza z Nyssy, św. Piotra z Sebasty, św. Cezarego i wielu innych. Był to niegdyś jeden z najbujniejszych ośrodków życia chrześcijańskiego. Błażej studiował filozofię, został jednak lekarzem. Po pewnym czasie porzucił swój zawód i podjął życie na pustyni. Stamtąd wezwano go na stolicę biskupią w położonej nieopodal Sebaście (wcześniej w Armenii, dziś Sivas w Turcji). Podczas prześladowań za cesarza Licyniusza uciekł do jednej z pieczar górskich, skąd nadal rządził swoją diecezją. Ktoś jednak doniósł o miejscu jego pobytu. Został aresztowany i uwięziony. W lochu więziennym umacniał swój lud w wierności Chrystusowi. Tam właśnie miał cudownie uleczyć syna pewnej kobiety, któremu gardło przebiła ość, uniemożliwiając oddychanie. Chłopcu groziło uduszenie. Dla upamiętnienia tego wydarzenia Kościół do dziś w dniu św. Błażeja błogosławi gardła. W niektórych stronach Polski na dzień św. Błażeja robiono małe świece, zwane „błażejkami”, które niesiono do poświęcenia i dotykano nimi gardła. W innych stronach poświęcano jabłka i dawano je do spożycia cierpiącym na ból gardła. Kiedy daremne okazały się wobec niezłomnego biskupa namowy i groźby, zastosowano wobec niego najokrutniejsze tortury, y zmusić go do odstępstwa od wiary, a za jego przykładem skłonić do apostazji innych. Ścięto go mieczem prawdopodobnie w 316 roku. Jest patronem m.in. kamieniarzy i gręplarzy, mówców, śpiewaków oraz wszystkich innych osób, które muszą dbać o swoje gardło i struny głosowe; jest także patronem chorwackiego miasta Dubrownik. Jego kult był znany na całym Wschodzie i Zachodzie. Przyzywany podczas chorób gardła, opiekun zwierząt, jeden z Czternastu Świętych Wspomożycieli.

W ikonografii św. Błażej przedstawiany jest jako biskup, który błogosławi. Atrybutami jego są: jelen, pastorał, ptaki z pożywieniem w dziobie, dwie skrzyżowane świece, zgrzebło - narzędzie tortur.

5 lutego - Święta Agata, dziewica i męczennica

Agata (etymologicznie: „dobra”) zwana Sycylijską jest jedną z najbardziej czczonych w chrześcijaństwie świętych. Wiadomości o niej mamy przede wszystkim w aktach jej męczeństwa. W pierwszych wiekach chrześcijaństwa istniał bowiem zwyczaj, że sporządzano akta męczenników; większość z nich nie doczekała do naszych czasów. Akta męczeństwa Agaty pochodzą dopiero z V wieku.

Według opisu męczeństwa Agata urodziła się w Katanii na Sycylii ok. 235 r. Po przyjęciu chrztu postanowiła poświęcić się Chrystusowi i żyć w dziewictwie. Jej wyjątkowa uroda zwróciła uwagę Kwincjana, namiestnika Sycylii. Zaproponował jej małżeństwo. Agata odmówiła, wzbudzając w odrzuconym senatorze nienawiść i pragnienie zemsty. Trwały wówczas prześladowania chrześcijan, zarządzane przez cesarza Decjusza. Kwincjan aresztował Agatę. Próbował ją zniesławić przez pozbawienie jej dziewiczej niewinności, dlatego oddał ją pod opiekę pewnej rozpustnej kobiety, imieniem Afrodyssa. Kiedy te zabiegi speliły na niczym, namiestnik skazał Agatę na tortury, podczas których odcięto jej piersi. W tym czasie miasto nawiedziło trzęsienie ziemi, w którym zginęło wielu pogan. Prerażony namiestnik nakazał zaprzestać mąk, gdyż dostrzegł w tym karę Bożą. Ostatecznie Agata poniosła śmierć, rzucona na rozżarzone węgle, 5 lutego 251 r.

Jej ciało chrześcijanie złożyli w bezpiecznym miejscu poza miastem. Papież Symmachus (+ 514) wystawił ku jej czci w Rzymie przy Via Aurelia okazałą bazylikę. Kolejną świątynię w Rzymie poświęcił jej św. Grzegorz Wielki w roku 593. Wreszcie papież Grzegorz II (+ 731) przy bazylice św. Chryzogona na Zatybrzu wystawił ku jej czci trzeci rzymski kościół. Dowodzi to wielkiej czci, jaką otaczano ją w owych czasach. Obecnie ciało Agaty znajduje się w katedrze w Katanii. Wielkiej czci doznają jej relikwie, m.in. welon, dzięki któremu, jak niesie podanie, Katania niejedną raz miała doznać oczenia.

W dzień św. Agaty w niektórych okolicach poświęca się pieczywo, sól i wodę, które mają chronić ludność od pożarów i piorunów. Poświęcone kawałki chleba wrzucano do ognia, by wiatr odwrócił pożar w kierunku przeciwnym. W dniu jej pamięci karmiono bydło poświęconą solą i chlebem, by je uchronić od zarazy. Św. Agata jest patronką Sycylii, miasta Katanii oraz ludwisarzy. Wzywana przez kobiety karmiące oraz w chorobach piersi.

W ikonografii św. Agata przedstawiana jest w długiej sukni, z kleszczami, którymi ją szarpano. Atrybutami są: chleb, dom w płomieniach, korona w rękach, kość słoniowa - symbol czystości i niewinności oraz siły moralnej, palma męczeńska, obcięte piersi na misie, pochodnia, płonąca świeca - symbol Chrystusa.

14 luty – Świętych Cyryla i Metodego

Cyryl urodził się w Tesalonikach w 826 r. jako siódme dziecko w rodzinie Leona, który był wyższym oficerem miejscowego garnizonu. Jego właściwe imię to Konstanty, imię Cyryl przyjął pod koniec życia, wstępując do zakonu. Po studiach w Konstantynopolu został bibliotekarzem przy kościele Hagia Sophia. Później usunął się na ubocze. Z czasem podjął w szkole cesarskiej wykłady z filozofii. Wkrótce potem, w 855 r. udał się na górę Olimp do klasztoru w Bitynii, gdzie przebywał już jego starszy brat - św. Metody.

Na żądanie cesarza Michała III obaj wyruszyli do kraju Chazarów na Krym, aby rozwiązać spory religijne między

chrześcijanami, Żydami i Saracenami. Cyryl przygotował się do tej misji bardzo starannie - nauczył się języka hebrajskiego (by dyskutować z Żydami) i syryjskiego (by prowadzić dialog z Arabami, przybyłymi z okolic Syrii). Po udanej misji został wysłany z bratem przez patriarchę św. Ignacego, aby nieść chrześcijaństwo Bułgarom. Pośród nich pracowali pięć lat. Następnie, na prośbę księcia Roścysława udali się z podobną misją na Morawy, gdzie wprowadzili do liturgii język słowiański pisany alfabetem greckim (głagolicę). Potem jeden z uczniów św. Metodego wprowadził do tego pisma majuskuły (duże litery) alfabetu greckiego. Pismo to nazwano cyrylicą. Cyryl przetłumaczył Pismo Święte na język staro-cerkiewno-słowiański. Inkulturacja chrześcijaństwa stała się przyczyną ich cierpień, a nawet prześladowań.

Z Panonii (Węgier) bracia udali się do Wenecji, by tam dla swoich uczniów uzyskać święcenia kapłańskie. Jednak duchowieństwo tamtejsze przyjęło ich wrogo. Daremnie Cyryl przekonywał swoich przeciwników, że język nie powinien odgrywać warunku istotnego dla przyjęcia chrześcijaństwa. Bracia zostali oskarżeni w Rzymie przed papieżem św. Mikołajem I niemal o herezję. Posłuszni wezwaniu namiestnika Chrystusowego na ziemi, udali się do Rzymu. W tym jednak czasie zmarł papież św. Mikołaj I (+ 867), a po nim został wybrany Hadrian II. Ku radości misjonarzy nowy papież przyjął ich bardzo serdecznie, kazał wyświęcić ich uczniów na kapłanów, a ich słowiańskie księgi liturgiczne kazał uroczystie złożyć na ołtarzu w kościele Matki Bożej, zwanym Fatne.

Wkrótce potem Cyryl wstąpił do jednego z greckich klasztorów, gdzie zmarł na rękach swego brata 14 lutego 869 r. Papież Hadrian (Adrian) urządził Cyrylowi uroczysty pogrzeb.

Metody (jego imię chrzcielne - Michał) urodził się między 815 a 820 r. Ponieważ posiadał uzdolnienia wybitnie mprawnicze, wstąpił na drogę kariery urzędniczej. W młodym wieku został archontem - zarządcą cesarskim w jednej ze słowiańskich prowincji. Zrezygnował z urzędu, wstępując do klasztoru w Bitynii, gdzie został przełożonym. Tam też przyjął imię Metodego. Około 855 roku dołączył do niego jego młodszy brat, św. Cyryl. Odtąd bracia dzielą razem swój los w ziemi Chazarów, Bułgarów i na Morawach.

Po śmierci Cyryla (w 869 r.) Hadrian II konsekrował Metodego na arcybiskupa Moraw i Panonii (Węgier) oraz dał mu uprawnienia legata. Jako biskup, Metodego kontynuował rozpoczęte dzieło. Z powodu wprowadzenia obrządku słowiańskiego, mimo aprobaty Rzymu, był atakowany przez arcybiskupa Salzburga, który podczas synodu w Ratyzbonie uwięził go w jednym z bawarskich klasztorów. Spędził tam dwa lata (870-872). Interwencja papieża Jana VII przyniosła Metodemu utraconą wolność.

Nękanie przez kler niemiecki, Metodego udał się ponownie do Rzymu. Papież Jan VIII przyjął go bardzo życzliwie i potwierdził wszystkie nadane mu przywileje. Aby jednak uspokoić kler niemiecki, dał Metodemu za sufragana biskupa Wickinga, który miał urzędować w Nitrze. W tym czasie doszło do pojednania Rzymu z Konstantynopolem. Metodego udał się więc do patriarchy Focjusza, by mu zdać sprawę ze swojej działalności (881 lub 882). Został przyjęty uroczystie przez cesarza. Kiedy powracał, przyprowadził ze sobą liczny zastęp kapłanów. Powróciwszy na Morawy, umarł w Welehradzie 6 kwietnia 885 r.

W roku 907 rozpadło się państwo wielkomorawskie, a z jego rozpadem został usunięty obrządek słowiański na rzecz łacińskiego. Mimo tego dzieło św. Cyryla i św. Metodego nie upadło. Ich językiem w liturgii nadal posługuje się kilkadziesiąt milionów prawosławnych i kilka milionów grekokatolików. Obaj święci (nazywani Braćmi Sołuńskimi - od Sołunia, czyli obecnych Salonik w Grecji) są uważani za apostołów Słowian. W roku 1980 papież św. Jan Paweł II ogłosił ich - obok św. Benedykta - współpatronami Europy, tym samym podnosząc dotychczas obowiązujące wspomnienie do rangi święta.

W ikonografii Bracia Sołuńscy przedstawiani są w stroju pontyfikalnym jako biskupi greccy lub łacińscy. Czasami trzymają w rękach model kościoła. Św. Cyryl ukazywany jest w todzie profesora, w ręce ma księgę pisaną cyrylicą. Ich atrybutami są: krzyż, księga i kielich, rozwinięty zwój z alfabetem słowiańskim.

14 lutego - Święty Walenty, biskup i męczennik

Walenty był biskupem Terni w Umbrii. Wiadomości o nim są dość skąpe i niejednoznaczne. Żył w III w. i był kapłanem rzymskim. Tam w czasie prześladowań (Klaudiusza II Gota), wraz ze św. Mariuszem i krewnymi, asystował męczennikom w czasie ich procesów i egzekucji. Wkrótce sam został pojmany i doprowadzony do prefekta Rzymu, który przeprowadził rutynowy proces polegający na wymuszaniu odstępstwa od Chrystusa. W tym celu kazał użyć kijów. Ponieważ nie przyniosło to oczekiwanego rezultatu, kazał ściąć Walentego. Stało się to 14 lutego 269 roku. Pochowano go w Rzymie przy via Flaminia. Brak bliższych wiadomości o nim nie przeszkodził w szybkim rozwoju jego kultu. Jego grób już w IV w. otoczony był szczególną czcią. Nad grobem papież Juliusz I wystawił bazylikę pod wezwaniem św. Walentego. Odnowił ją później papież Teodor I. Bazylika wraz z grobem św. Walentego stała się prawdziwym sanktuarium i jednym z pierwszych miejsc pielgrzymkowych. W ciągu średniowiecza kult Walentego objął całą niemal Europę. W średniowieczu na terenie niemieckim Święty był wzywany jako orędownik podczas ciężkich chorób, zwłaszcza nerwowych i epilepsji. Na Zachodzie, zwłaszcza w Anglii i Stanach Zjednoczonych, czczono św. Walentego jako patrona zakochanych. W związku z tym dzień 14 lutego stał się okazją do obdarowywania się drobnymi upominkami.

W ikonografii św. Walenty przedstawiany jest jako kapłan w ornacie, z kielichem w lewej ręce, a z mieczem w prawej, także w stroju biskupa uzdrawiającego chłopca z padaczki.

KĄCIK LITURGICZNY

Postawy i gesty w liturgii mają swoją symbolikę. Samo ciało ludzkie ma swoją wymowę w liturgii.

Ogólne Wprowadzenie do Mszału zwraca uwagę na to, iż „jednakowa postawa ciała, którą powinni zachować wszyscy uczestnicy liturgii, jest znakiem wspólnoty i jedności zgromadzenia, wyraża bowiem, a zarazem wywiera wpływ na myśli i uczucia uczestników” (nr 20).

Jak zewnętrzne zachowanie się człowieka wynika zawsze z wewnętrznego usposobienia, tak również w liturgii zewnętrzne wykonywanie pewnych gestów jest przejawem przeżyć wewnętrznych. I z drugiej strony: przyjmowanie zewnętrznych postaw potrzebne jest dla obudzenia i rozwijania w sobie wewnętrznego kultu Boga. Kult bowiem ze swej natury ma charakter całościowy; to znaczy dotyczy tak wnętrza człowieka, jak i jego ciała. Ludzie praktykują pewne gesty dla głębszego i żywszego zajmowania się sprawami Bożymi. Tak jak ludzie okazują sobie miłość i uczucia za pomocą gestów; tak w liturgii; postawy i gesty są znakami miłości do Boga. Dlatego tak ważne jest, by były zachowywane i wykonywane z czułą starannością, czcią i skupieniem. Dotyczy to zwłaszcza nas - sług Ołtarza, z których wzór ma czerpać całe zgromadzenie liturgiczne.

Czym różni się postawa od gestu? Postawa dotyczy układu całego ciała, gest zaś jego części: najczęściej głowy lub rąk.

Postawy liturgiczne

Postawa stojąca

Postawa stojąca jest wyrazem uszanowania. Wszędzie na widok osoby wyżej postawionej przybiera się postawę stojącą. Podczas liturgii postawa stojąca jest zewnętrznym znakiem głębokiego uszanowania dla Boga jako najwyższego Pana .

Stanie jest znakiem radości z odkupienia. Dlatego od czasów apostołskich w czasie sprawowania misterium zbawienia, przyjmowano postawę stojącą, zwłaszcza w niedzielę (dzień zmartwychwstania) i w czasie wielkanocnym.

W postawie stojącej Ojcowie Kościoła widzieli symbol świętej wolności dzieci Bożych. Uwolnione od grzechu i nie są już niewolnikami. Omawiana postawa stojąca oznacza też gotowość do działania w liturgii.

Kiedy zachowujesz postawę stojącą?

- Od początku Mszy Świętej aż do oracji włącznie.
- Od wersetu „Alleluja” przed Ewangelią aż do zakończenia Ewangelii.
- Podczas wyznania wiary i modlitwy powszechnej.
- Podczas procesji z darami ofiarnymi.
- Od wezwania kapłana „Módlcie się, aby moją i waszą ofiarę...”
- Podczas prefacji aż do „Święty, Święty ...” włącznie.
- Po aklamacji „Oto wielka tajemnica wiary” aż do „Baranku Boży” włącznie.
- Podczas Modlitwy po Komunii św. oraz obrzędów zakończenia.

Postawa klęcząca

Postawa klęcząca zarówno jako dłuższa postawa modlitewna, jak również chwilowy gest, w liturgii chrześcijańskiej oznaczała wielbienie Boga i była postawą typowo chrześcijańską.

W Nowym Testamencie znajdujemy aż 59 wzmianek o przyjęciu postawy klęczącej. Miała ona trzy formy; padnięcie na twarz, upadnięcie do stóp i klęczenie. Już od IV w. przyklękano przed świętymi przedmiotami, jak: kościół, próg kościelny, ołtarz, krzyż oraz przed osobami, jak biskup czy kapłan, na znak szacunku.

W tym samym okresie postawa klęcząca nabrała również znaczenia pokutnego i błagalnego. Stała się znakiem człowieka skruszonego poczuciem winy oraz znakiem prośby człowieka szukającego opieki i pomocy. Pokutny charakter tej postawy sprawił, iż niegdyś synody diecezjalne, a nawet Sobór w Nicei (325 r.) zakazywały w ogóle postawy klęczącej w Niedziele i w całym okresie paschalnym. Klękano natomiast w dni postne oraz w okresie Wielkiego Postu. Do przyjęcia postawy klęczącej, a następnie powstania zachęcał wezwaniem diakon.

W XI w. powstała herezja Berengariusza z Tours, archidiacona tamtejszego Kościoła. Zaczął on nauczać, iż chleb i wino w trakcie Mszy pozostają w zasadzie tym, czym były, nie ulegają żadnej istotnej przemianie, a stają się tylko szczególnymi symbolami Ciała i Krwi Chrystusa. Reakcją wiernych był rozwój kultu Chrystusa obecnego w Eucharystii; klękanie znów stało się symbolem wielbienia Boga w pierwotnym znaczeniu. Dlatego klęczy się przy adoracji Najświętszego Sakramentu, przy modlitwie zanoszonej do Boga i podczas różnych nabożeństw, których głównym celem jest zawsze wielbienie Boga, niezależnie od ich charakteru.

Przez ukłęknięcie człowiek wyraża swoją małość wobec Boga. Gest ten jest znakiem adoracji: pokornego uwielbienia Bożego Majestatu. Dzisiaj klęczenie symbolizuje wielbienie Boga. Jest także znakiem usposobienia modlitewnego, pokutnego i błagalnego. Św. Hieronim uczył, by przyklęknięciu ciała towarzyszyło także „przyklęknięcie serca” - a więc należyte usposobienie wewnętrzne. Za papieżem Benedyktem XVI można powiedzieć: „Gdzie zanika postawa klęcząca, tam trzeba ponownie nauczyć się klękać” (kard. J. Ratzinger: Duch liturgii). Można jeszcze dodać; gdzie nie ma modlitwy na klęcząco, tam ustaje pobożność.

Kiedy w czasie Mszy św. zachowujesz postawę klęczącą?

- podczas Modlitwy eucharystycznej, po śpiewie: „Święty...”
 - na słowa: „Oto Baranek Boży ... Panie, nie jestem go-dzien...”
 - w czasie adoracji Najświętszego Sakramentu
- Postawa klęcząca jest zasadniczą postawą w czasie sakramentu pokuty.
- Należy odróżnić postawę klęczącą od przyklęknięcia. Podczas przyklęknięcia klęka się zawsze na prawe kolano i

nie czyni się przy tym żadnych gestów, np. znaku krzyża.

W czasie sprawowania Eucharystii kapłan przyklęka tylko trzy razy:

- po podniesieniu Hostii w czasie konsekracji
- po podniesieniu kielicha w czasie konsekracji
- w czasie śpiewu Baranku Bożego, a przed słowami: „Oto Baranek Boży...”

Z kolei kapłan, wszyscy wierni i usługujący przyklękają w czasie Wyznania Wiary w uroczystość Bożego Narodzenia na słowa: „I za sprawą Ducha Świętego przyjął ciało z Maryi Dziewicy i stał się człowiekiem”. Jest to wyraz naszego szczególnego w tym dniu uczczenia tajemnicy Wcielenia.

Kolanem należy wyraźnie dotknąć posadzki. Nie może to być tylko „dygnięcie”. Klęka się zawsze twarzą do przedmiotu czci. Klękanie na dwa kolana jest wyrazem czci i hołdu wobec Pana Jezusa wystawionego do adoracji. Przyklękamy najpierw na prawe kolano, a potem dostawiamy do niego kolano lewej nogi. Wstajemy zaś najpierw lewą nogą. Nie klękamy na obydwie kolana równocześnie.

Postawa siedząca

Pozycja siedząca według starożytnego zwyczaju przysługiwała urzędnikom, nauczycielom i sędziom jako znak władzy i godności. Sam Chrystus siedząc nauczał w świątyni jerozolimskiej. Biskup zasiadał na swojej katedrze i z niej nauczał oraz przewodniczył liturgii. Podobnie czynił prezbiter. Sprawując sakrament pokuty kapłan zajmuje pozycję siedzącą na znak powagi urzędu sędziowskiego. Władzę sędziowską kapłan wykonuje w imieniu i w obecności Chrystusa. Diakoni nie zajmowali pozycji siedzącej.

Wierni w kościele nie zawsze siedzieli. Przez całe wieki w kościołach nie było ławek. W średniowieczu podczas długich nabożeństw wierni wspierali się na laskach różnego kształtu. Miejsca siedzące przewidziane były tylko dla duchowieństwa (stalle, sedilia). Siedzenia dla wiernych wprowadzili dopiero protestanci w swoich kościołach. Za ich przykładem poszli katolicy najpierw w krajach, w których było dużo protestantów, a później w całym Kościele powszechnym. Do ławek kościelnych katolicy dodali klęczniki (w protestanckich ich nie ma). Siedzenie jest także postawą słuchającego ucznia. Jest znakiem skupienia, przyjmowania i rozważania Słowa Bożego.

W którym momencie siedzisz w czasie liturgii Mszy św.?

- podczas czytań mszalnych (z wyjątkiem Ewangelii), psalmu responsoryjnego i kazania (homilii) oraz ciszy po kazaniu
- podczas przygotowania darów ofiarnych (z wyjątkiem tych ministrantów, którzy podają ampułki)
- podczas rozdawania Komunii św. (z wyjątkiem tych, którzy podają patenę) i chwili ciszy po Komunii św.
- w czasie ogłoszeń parafialnych

Siedząc nigdy nie zakładamy nogi na nogę, nie wyciągamy ich przed siebie ani nie „bawimy się” stopami. W czasie postawy siedzącej dłonie spoczywać powinny na kolanach.

Leżenie krzyżem

Leżenie krzyżem, czyli rzucenie się twarzą na ziemię,

zwane także prostracją znane było już w Starym Testamencie i jest znakiem najgłębszej adoracji oraz pokuty. Jest to jeszcze większe uniżenie siebie wobec Majestatu Bożego aniżeli klęczenie.

Leżenie krzyżem symbolizuje najgłębsze poniżenie siebie i najusilniejszą modlitwę. Lepiej niż słowa wyraża ono całkowite oddanie się Bogu i poczucie własnej słabości.

W starożytności chrześcijańskiej praktykowane było jako uzewnętrznianie prywatnej pobożności. Do dnia dzisiejszego praktykę taką spotkać można szczególnie w miejscach świętych, w sanktuariach.

Do liturgii rzymskiej padanie na twarz weszło prawdopodobnie pod wpływem ceremoniału bizantyńskiego. Obecnie celebrans kładzie się krzyżem przed ołtarzem na początku ceremonii Wielkiego Piątku, na znak, że Odszedł nasz Pasterz; Jezus Chrystus. Podobnie osoby, które otrzymują święcenia padają na twarz i leżą krzyżem podczas śpiewania Litanii do Wszystkich Świętych. W wielu zgromadzeniach zakonnych, także przyjmujący profesję zakonną przybierają postawę leżenia krzyżem.

Procesja

Procesja (łac. *procedare* - iść, kroczyć) to szczególna forma postawy - cały czas w ruchu. Polega ona na kroczeniu, przemieszczaniu się z jednego miejsca na drugie. Nie jest to jednak chód bezcelowy i nic nie znaczący. Według symboliki liturgicznej, wyraża on wędrówkę Ludu Wybranego z niewoli egipskiej do Ziemi Obiecanej. Szczególną formą procesji są tzw. procesje teoforyczne, które pojawiły się w liturgii Kościoła od XIV w., wraz z rozwojem kultu eucharystycznego (gr. *theos* - Bóg, *foros* - nieść). Zwane są one zatem inaczej procesjami eucharystycznymi, bowiem w ich czasie niesiony jest w monstrancji Najświętszy Sakrament.

Zaliczamy do nich:

- procesję Bożego Ciała (z 4 stacjami) i procesje w tzw. oktawie Bożego Ciała
- procesję po sumie odpustowej
- procesję rezurekcyjną (po Wigilii Paschalnej w wieczór Wielkiej Soboty lub w Niedzielę Zmartwychwstania Pańskiego przed pierwszą Mszą. Procesja ta wyraża radość ze zmartwychwstania Chrystusa.)

W czasie liturgii Mszy świętej występują następujące procesje:

- procesja wejścia
- procesja z ewangeliarzem do ambony
- procesja wiernych z darami. Są oni wyrazicielami całego zgromadzenia liturgicznego, pragnącego złożyć Bogu w ofierze siebie samych.
- procesja komunijna
- procesja wyjścia

Inne procesje:

- procesja błagalna w dni krzyżowe, czyli w 3 pierwsze dni po niedzieli przed uroczystością Wniebowstąpienia Pańskiego
- procesja pogrzebowa z kościoła lub kaplicy na cmentarz.

Intencje Mszalne

Piątek 01.02.2019 r.

- 07.00 + Karolina Gałysa w 30 dniu po śmierci.
- 17.45 **Koronka**
- 18.00 W intencji zmarłych w miesiącu styczniu 2019 roku:
 - + Karolina Gałysa
 - + Jan Tyszko
 - + Jan Kućma
 - + Jadwiga Barbara Tale
 - + Henryk Sadkowski
 - + Ryszard Wojciech Sobolewski
 - + Marianna Sobczyk
 - + Wacława Krystyna Tomanek.

Sobota 02.02.2019 r. – święto Ofiarowania Pańskiego; Dzień Życia Konsekwowanego

- 08.15 Nabożeństwo I sobotnie
- 09.00 1) + Ignacy i Maria z rodz. Kucia.
2) W intencji Dominika Masiarka z okazji 1 rocznicy urodzin z prośbą o bł. Boże i zdrowie.
- 18.00 W intencji członkiń Żywego Różańca.

Niedziela 03.02.2019 r. – IV niedziela zwykła

- 07.00 + Zbigniew Uszkur w 3 rocz. śmierci, + Halina, Marian, Tadeusz.
- 09.30 + Stefan Fecak w 41 rocz. śmierci, + Tadeusz Bińczyk w 40 rocz. śmierci.
- 11.00 Msza Św. z okazji 50 rocznicy ślubu Janiny i Stanisława z prośbą o zdrowie, bł. Boże i potrzebne łaski na dalsze lata życia.
- 12.30 W intencji Doroty z okazji 34 rocznicy urodzin z prośbą o bł. Boże, zdrowie i wszelkie potrzebne łaski.
- 18.00 + Kazimierz Antczak w 4 rocz. śmierci.

Karsk (godz. 09.00) + Zofia Ławniczak w 30 dniu po pogrzebie.

Dąbrowa Now. (godz. 10.00) Msza św. z prośbą o opiekę Matki Bożej, zdrowie i wszelkie łaski na dalsze lata życia z okazji 80-tych urodzin dla Heleny.

Olchowo (godz. 11.00) + Krystyna, Bernard, Tadeusz i za zmarłych z rodz. Barcz.

Wojcieszyn (godz. 12.15) + Walenty Góraj w 2 rocz. śmierci.

Poniedziałek 04.02.2019 r.

- 07.00 O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
- 18.00 + Tadeusz kozina i za zmarłych z rodziny.

Wtorek 05.02.2019 r. – wspomnienie św. Agaty

- 07.00 O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
- 18.00 + Teresa Suska w 1 rocz. śmierci.

Środa 06.02.2019 r. – wspomnienie św. Pawła Miki i Towarzyszy

- 07.00 O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
- 17.30 **Nowenna**
- 18.00 **Msza Św. zbiorowa:**
 - 1) O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
 - 2) + Florian Pawełczyk.
 - 3) + Teodor w 14 rocz. śmierci, + Ryszard w 7 rocz. śmierci oraz za zmarłych z rodzin: Chlebickich, Matuszczaków, Werkowskich i Staszaków.

Czwartek 07.02.2019 r.

- 09.00 W intencji bł. Bożego, zdrowia dla Ryszarda z okazji urodzin i jego żony oraz dzieci.

- 18.00 O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.

Piątek 08.02.2019 r.

- 07.00
- 17.45 **Koronka**
- 18.00 O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.

Sobota 09.02.2019 r.

- 09.00 1) O zdrowie, bł. Boże oraz potrzebne łaski i opiekę Matki Bożej dla Marii.
2) O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
- 18.00 + Andrzej Grabara i za zmarłych z rodziny Dudziców.

Niedziela 10.02.2019 r. – V niedziela zwykła

- 07.00 + Stanisław Śniegowski w 3 rocz. śmierci, + Cecylia Skrok oraz za zmarłych rodziców.
- 09.30 1) W intencji Elżbiety Skrok z okazji 70 rocznicy urodzin z prośbą o Boże bł., zdrowie i wszelkie łaski na dalsze lata życia.
2) O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
- 11.00 + Eugeniusz Marcinkiewicz w 5 rocz. śmierci.
- 12.30 + Alicja Piotrowicz w 20 rocz. śmierci i za zmarłych z rodziny.
- 18.00 + Helena Chorążyczewska w 2 rocz. śmierci, + Mieczysław Chrażyczewski.

Karsk (godz. 09.00) + Halina Podgórska w 7 miesiąc po pogrzebie i za zmarłych z rodziny.

Dąbrowa Now. (godz. 10.00) + Krystyna w 1 rocz. śmierci, + Marian w 21 rocz. śmierci i za zmarłych z rodziny Pastusiak.

Olchowo (godz. 11.00)

Wojcieszyn (godz. 12.15) + Józefa (K) Zając w 16 rocz. śmierci i za zmarłych z rodziny.

Poniedziałek 11.02.2019 r. – Światowy Dzień Chorego

- 07.00 O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
- 18.00 + Włodzimierz Andrysiak w 25 rocz. śmierci.

Wtorek 12.02.2019 r.

- 07.00 O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
- 17.00 **Dąbrowa** Msza św. z prośbą o zdrowie i bł. Boże dla sióstr zakonnych pracujących w naszej parafii (intencji od Żywego Różańca).
- 18.00 + Anna w 6 rocz. śmierci, + Bazyl Fedak i za zmarłych z rodziny Fedak i Hawrylak.

Środa 13.02.2019 r.

- 07.00 O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
- 17.30 **Nowenna**
- 18.00 **Msza Św. zbiorowa:**
 - 1) W intencji siostry Danieli z okazji imienin.
 - 2) + Marta Andrzejewska w 1 rocz. śmierci, Antoni, Bolesław, Maria, Bolesław.
 - 3) O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
 - 4) + Józef w 28 rocz. śmierci, + Helena w 19 rocz. śmierci i za zmarłych z rodziny Maślak.
 - 5) + Barbara Kister w 1 rocz. śmierci, + Henryk Kister.
 - 6) + Jan Gałka w 1 rocz. śmierci i za zmarłych z rodziny.

Czwartek 14.02.2019 r. – święto św. Cyryla i Metodego; wspomnienie św. Walentego

- 07.00 O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
- 17.00 **Karsk** + Zofia Ławniczak.
- 18.00 + Marianna, Wojciech, Seweryna, Stanisław, Józef, Zbigniew, Helena, Włodzimierz, Czesław.

Piątek 15.02.2019 r.

- 07.00 O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
- 17.45 **Koronka**
- 18.00 +Roman Stefański w 2 rocz. śmierci i za zmarłych z rodziny.

Sobota 16.02.2019 r.

- 09.00 1) O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
2) + Kazimierz Paluszek w 11 rocz. śmierci, + Irena Paluszek.
- 18.00 + Józef Sagała, + Henryk Klunder w 11 rocz. śmierci i za zmarłych z ich rodzin.

Niedziela 17.02.2019 r. – VI niedziela zwykła

- 07.00 O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
- 09.30
- 11.00 + Janina i Kazimierz Rafińscy i za zmarłych z rodziny.
- 12.30 + Józef Perek w 10 rocz. śmierci, + Wiktoria, Jan, Franciszek Jankowscy; + Julianna i Antoni Perek; + Elżbieta, Leon, Ryszard Ruccy.
- 18.00 + Ewa Wojewódko.

Karsk (godz. 09.00) W intencji zmarłych z rodziców z rodzin: Tomkalskich i Łatków.

Dąbrowa Now. (godz. 10.00) + Józefa (K) Krystkiewicz w 24 rocz. śmierci.

Olchowo (godz. 11.00)

Wojcieszyn (godz. 12.15) + Feliks Skowroński w 15 rocz. śmierci za zmarłych z rodziny.

Poniedziałek 18.02.2019 r.

- 07.00 O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
- 18.00 + Jacek Jedynek w 20 rocz. śmierci, + Helena, Henryk, Bazyli, Anna, Bronisław.

Wtorek 19.02.2019 r.

- 07.00 O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
- 17.00 **Dąbrowa**
- 18.00 + Szczepan w 24 rocz. śmierci, + Zbigniew w 13 rocz. śmierci, + Andrzej w 4 rocz. śmierci Bobrowscy.

Środa 20.02.2019 r.

- 07.00 O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
- 17.00 **Olchowo**
- 17.30 **Nowenna**
- 18.00 **Msza Św. zbiorowa:**
1) + Ewa Akińczyk w 20 rocz. śmierci, + Julia Schodnik, + Katarzyna, Józef Podleś i za zmarłych z rodziny.
2) + Tomasz Szpon w 19 rocz. śmierci.

Czwartek 21.02.2019 r.

- 07.00 O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
- 17.00 **Karsk** + Marianna Sobczyk w 1 miesiącu po śmierci.
- 18.00 + Mieczysław Igras w 19 rocz. śmierci.

Piątek 22.02.2019 r. – święto Katedry św. Piotra Apostoła

- 07.00 O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
- 17.45 **Koronka**
- 18.00 + Henryk Szczeciński w 44 rocz. śmierci, + Jacek, Józef, Bazyli, Anna, Bronisław.

Sobota 23.02.2019 r.

- 09.00 1) W intencji Ojca Św. Franciszka, naszej Ojczyzny, telewizji Trwam i radia Maryja.
2) O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
- 18.00 + Edward Mordzak w 11 rocz. śmierci, + Helena, + Czesław Mordzak.

Niedziela 24.02.2019 r. – VII niedziela zwykła

- 07.00 O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
- 09.30 W intencji Elżbiety i Waldemara z okazji 45 rocz. ślubu z prośbą o bł. Boże, zdrowie i opiekę Matki Bożej oraz potrzebne łaski na dalsze lata życia.
- 11.00 Pro populo.
- 12.30 + Florentyna, Piotr, Stanisław, Marianna, Stanisława(K), Jadwiga, Albina.
- 18.00 + Kazimierz Ochęcki i za zmarłych rodziców: Władysława i Marię Ochęckich.

Karsk (godz. 09.00) + Zofia Skwirzyńska

Dąbrowa Now. (godz. 10.00)

Olchowo (godz. 11.00)

Wojcieszyn (godz. 12.15) + Helena Zwierzak w 12 rocz. śmierci i za zmarłych z rodziny.

Poniedziałek 25.02.2019 r.

- 07.00 O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
- 18.00 W intencji dzieci poczętych.

Wtorek 26.02.2019 r.

- 07.00 O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
- 18.00 + Piotr w 7 rocz. śmierci oraz za zmarłych rodziców: Janinę i Stanisława.

Środa 27.02.2019 r.

07.00 O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.

17.00 **Olchowo**

17.30 **Nowenna**

18.00 **Msza Św. zbiorowa:**

Czwartek 28.02.2019 r.

- 07.00 O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
- 17.00 **Karsk** W intencji Hani z okazji 1 rocz. urodzin oraz w intencji Gabriela Bartos z okazji urodzin.
- 18.00 + Jan Pilachowski w 8 rocz. śmierci.

Piątek 01.03.2019 r. – I piątek miesiąca

- 07.00 O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
- 17.00 **Spowiedź święta**
- 17.45 **Koronka**
- 18.00 W intencji zmarłych w miesiącu lutym 2019 roku.

Sobota 02.03.2019 r. – I sobota miesiąca

- 08.15 Nabożeństwo I sobotnie
- 10.00 – 14.00 Odwiedziny chorych w ich domach.
- 09.00 O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
- 18.00 1) W intencji członkiń Żywego Różańca.
2) Dziękczynna z okazji 90 rocz. urodzin Stanisławy Rygielskiej z prośbą o bł. Boże i zdrowie na dalsze lata życia.

Niedziela 03.03.2019 r. – IV niedziela zwykła

- 07.00 + Edmund, Janina, Anna, Stanisława(K) Piątkowscy.
- 09.30 + Tomasz Stanielun i za zmarłych z rodziny: Stanielun, Kowalczyk i Michalak.
- 11.00 O uzdrowienie wewnętrzne dla Michała.
- 12.30 + Helena Kozina w 1 rocz. śmierci.
- 18.00 + Genowefa Ziółkowska w 2 rocz. śmierci i za zmarłych rodziców.

Karsk (godz. 09.00) + Zofia Ławniczak w 2 miesiąc po pogrzebie.

Dąbrowa Now. (godz. 10.00)

Olchowo (godz. 11.00)

Wojcieszyn (godz. 12.15)